

Juul-Madsen (KF):

Når jeg tager ordet ved denne lejlighed, er det for at komme med nogle personlige bemærkninger vedrørende den sag, vi drøfter i dag. Det er jo en redegørelse afgivet af miljøministeren vedrørende fredningsplanudvalgenes skæbne fremover, og jeg må sige, at når vi ser bort fra den kommunistiske repræsentant, hr. Freddy Madsen, så har vi hidtil haft en sober og fornuftig debat omkring disse ting.

Det er slået fast fra mange sider, at der i folketinget i al almindelighed er stor tillid til det arbejde, der udføres i fredningsplanudvalgene.

Jeg vil gerne have lov til at sige, at min baggrund for at udtale mig er, at jeg i en længere årrække har haft den fornøjelse at være medlem af overfredningsnævnet. Overfredningsnævnet er som bekendt den instans, der skal træffe afgørende beslutninger i en lang, lang række af fredningssager. Jeg har i forbindelse både med det, vi kalder arbejdet i marken, og i forbindelse med de beslutninger, der skal træffes, gjort den erfaring, at fredningsplanudvalgene med deres ekspertise, deres sagkundskab og deres meget stærke lokale tilknytning er organer, der såvel for fredningsnævnene, der kommer med de foreløbige kendelser, som for overfredningsnævnet, der afsiger de endelige kendelser, er uundværlige instrumenter, såfremt arbejdet skal udføres på en sober og fornuftig måde.

Jeg må også sige, at når jeg læser ministerens redegørelse, så finder jeg egentlig i den — og det skal ministeren ikke have utak for — flere argumenter for at bevare fredningsplanudvalgene end for at afskaffe dem. Jeg er egentlig derfor forbavset, når ministeren overhovedet vil hælde sit hoved — han kunne jo holde det rankt og se fremefter som den friske gut, han er — til den side, at fredningsplanudvalgene skal afskaffes. Jeg finder egentlig ikke, at der i ministerens egen redegørelse er argumentation herfor.

Jeg vil også gerne have lov til at sige, at der efter min opfattelse ikke er fem flade øre at spare ved at afskaffe fredningsplanudvalgene. Det fremgår af ministerens redegørelse, og det er sagligt rigtigt, at det så bliver nødvendigt at styrke de centrale organer af hensyn til koordination af planlægning og ministeriets afgørelser. Der er for mig heller

ingen tvivl om, at det bliver nødvendigt for amterne, hvis de skal overtage disse opgaver, at styrke sig selv ved at antage de folk, der i dag er beskæftiget i fredningsplanudvalgene. Men disse får ikke den samme frie stilling, som de har i dag.

Jeg mener, det er værdifuldt, at fredningsplanudvalgene med deres stærke islet af folkevalgte, ja, flertal af folkevalgte, som uafhængige, men lokale organer i stærk tilknytning til amtsrådene er vejledende, koordinerende og planlæggende myndigheder i forbindelse med, at de også er en myndighed, der rejser fredningssager og lignende ting.

Dertil kommer, at fredningsplanudvalgene på et utal af områder, som det er nævnt — ja, det skulle endog beskrives i et hæfte på over 30 sider — udfører et arbejde, der på alle måder er værdifuldt. Dermed være ikke sagt, at man ikke for at undgå dobbeltadministration skal foretage ændringer, men her skal jeg, da min taletid som menigt medlem er udløbet, blot henvise til afsnittet i hr. Auken's tale om de ting, som man kunne tænke sig at man kunne regulere, så man undgår dobbeltadministration og skaber den fornødne forenkling også på dette område. Man kunne i øvrigt også citere et afsnit fra amtsrådenes eget blad, idet overfredningsnævnets formand, kontorchef Garde, har opridset, på hvilke områder man med bevarelse af det arbejde, der udføres af fredningsplanudvalgene, kan forenkle netop for at undgå dobbeltadministration.

Mit arbejde gennem mange år med fredningssager tilsiger mig altså, at det vil være værdifuldt at bevare de fredningsplanudvalg, som vi i dag har.

Miljøministeren (Holger Hansen):

Jeg skal tilstræbe at gøre mit indlæg så kort, at ingen skal føle, at vi trækker tiden unødigt ud efter denne lange forhandling, men jeg føler alligevel, at jeg er nødt til at gøre et par bemærkninger til nogle af ordførerne.

Må jeg først sige til hr. Auken og hr. Gert Petersen, at jeg fornemmede, at man ligesom var lidt utryg ved den betænkning, der blev afgivet den 25. maj i fjor. Jeg har naturligvis gennemlæst denne betænkning en gang ekstra også før denne forhandling, som jeg gjorde det i vinter, da jeg besluttede